

Marjolein Moorman (PRO) noemt thuisonderwijs een “vorm van kindermishandeling”. Dat is onacceptabel.

De NVvTO roept Marjolein Moorman op zich te verantwoorden voor haar uitspraken. Wij laten ons niet ongefundeerd beschuldigen. Ook niet door een politicus. Juist in haar functie hoort zij haar verantwoordelijkheid te pakken en niet zomaar een minderheid te beschuldigen zonder onderbouwing.

Marjolein Moorman, Tweede Kamerlid voor PRO, heeft in het programma *Dit is de Dag* op NPO Radio 1 thuisonderwijs een ‘vorm van kindermishandeling’ genoemd. Daarmee is een grens overschreden. Als Nederlandse Vereniging voor Thuisonderwijs maken wij hier bezwaar tegen. Het gelijkstellen van thuisonderwijs aan kindermishandeling is feitelijk ongefundeerd, stigmatiserend en buitengewoon kwetsend voor ouders en kinderen die met grote toewijding invulling geven aan onderwijs.

Een stevig debat over thuisonderwijs is legitiem. Vragen over onderwijskwaliteit, sociale ontwikkeling en toezicht verdienen een serieus gesprek. Maar ouders die gebruikmaken van een wettelijke vrijstelling neerzetten als mensen die hun kinderen mishandelen, hoort niet thuis in een democratische rechtsstaat. Dat is niet alleen pijnlijk voor ouders die zich dagelijks met grote toewijding inzetten voor hun kinderen, maar ook onzorgvuldig richting de kinderen zelf. Zij verdienen het niet om in het publieke debat als slachtoffer van mishandeling te worden neergezet omdat hun onderwijs anders is georganiseerd dan gebruikelijk.

Moorman stelde in het interview dat er ‘helemaal geen toezicht’ is op thuisonderwijs en suggereerde dat ouders hun kinderen van de samenleving zouden afzonderen. Juist dat beeld laat zien hoe slecht het politieke debat over thuisonderwijs is geïnformeerd. De woorden van Moorman zijn bovendien moeilijk te rijmen met de waarden die de partij zelf zegt te verdedigen. Opmerkelijk genoeg staat namelijk in het verkiezingsprogramma waarmee Moorman is gekozen dat de rechtsstaat minderheden moet beschermen en moet voorkomen dat bevolkingsgroepen worden weggezet. Een kleine groep ouders en kinderen wordt nu door dit Kamerlid publiekelijk geassocieerd met mishandeling.

Het probleem is namelijk niet dat thuisonderwijsgezinnen toezicht afwijzen. Het probleem is dat de overheid al jarenlang nalaat een zorgvuldige wettelijke regeling te treffen. Zoals in elk systeem moet er oog zijn voor kinderen bij wie het niet goed gaat. De Nederlandse Vereniging voor Thuisonderwijs pleit al jaren voor een zorgvuldige wettelijke regeling mét passend toezicht. In plaats daarvan worden ouders die gebruikmaken van een bestaand wettelijk recht geregeld geconfronteerd met druk, procedures of strafrechtelijke dreiging. Dat is geen goed bestuur en het helpt kinderen niet.

Sjoerd Karsten, emeritus hoogleraar onderwijswetenschappen aan de Universiteit van Amsterdam, zei in het artikel ‘Alle ouders die hun kind zelf les willen geven, moeten die mogelijkheid hebben.’ (*Reformatorsch Dagblad* van 13 juni): “De overheid heeft nodeloos schade aangericht door geen fatsoenlijke regeling te treffen en geen toezicht te organiseren, het wordt hoog tijd dat wel te doen.”

Wie thuisonderwijsgezinnen kent, weet dat het beeld van kinderen die geïsoleerd thuis zitten en

niets of niemand ontmoeten, simpelweg niet klopt. Integendeel: thuisonderwezen kinderen sporten, spelen buiten, volgen muziekles, gaan naar musea, hebben groepslessen, doen mee aan groepsactiviteiten, hebben bijbaantjes, spreken af met vrienden en ontmoeten andere kinderen, óók kinderen met andere achtergronden en levensovertuigingen.

Onderzoek en ervaringen uit de praktijk laten bovendien een genuanceerder beeld zien dan dat wat Moorman schetst. Uit onderzoek van de Nederlandse Vereniging voor Thuisonderwijs onder 183 thuisonderwezen kinderen blijkt dat zij hun leven gemiddeld een 8,9 geven. Ter vergelijking: volgens de Kinderombudsman geven schoolgaande kinderen hun leven gemiddeld een 8,0 op de basisschool en een 7,1 in het voortgezet onderwijs. Dat betekent niet dat thuisonderwijs voor ieder kind of ieder gezin de beste route is. Het betekent wel dat de werkelijkheid aanzienlijk complexer is en ook afwijkt van de ongefundeerde conclusies die nu worden getrokken.

Kritiek op thuisonderwijs kan, maar ouders en kinderen publiekelijk associëren met mishandeling is onacceptabel. Wij nodigen mevrouw Moorman uit om met thuisonderwijsgezinnen in gesprek te gaan en zich op basis van feiten een beeld te vormen van deze onderwijsvorm.

Thuisonderwijs is geen kindermishandeling. Thuisonderwijs is een serieuze onderwijsvorm die wettelijke erkenning, zorgvuldige waarborgen en een volwassen politiek debat verdient. Wie werkelijk het belang van kinderen centraal stelt, begint niet met verdachtmakingen, maar met luisteren, kijken en zorgvuldig onderzoeken en daarna regelen.